

„Litfin a țesut o altă narațiune fascinantă, în lumea sa imaginară plină de aventuri eroice. Dând dovadă de o înțelegere profundă a teologiei și istoriei deopotrivă, el a infuzat în acest roman teme esențiale precum harul și răscumpărarea. Cititorii au șansa de a învăța o lecție fundamentală, alături de Teofil și Anastasia care cunosc zdrobirea lăuntrică și descoperă de la cine pot primi tărie și curaj în slăbiciunile lor.”

Dr. Thomas Cornman, prorector al Universității Cedarville

„*Darul* îi readuce pe cititori pe tărâmul Chiveis, o lume medievală a viitorului, plină de aventuri și intrigi. Cartea continuă povestea lui Teo și a Anei, exilați din țara lor natală și doritori să afle mai multe despre Dumnezeu, Dumnezeul Creator. Deși o lectură antrenantă, *Darul* este mult mai mult decât un simplu basm. Este o chemare la a-L cunoaște și a-L iubi pe singurul Dumnezeu adevărat prin Fiul Său, Isus Cristos, Regele Străpuns.”

Matt Tully, pastor asistent,
Biserica Baptistă Cedar Heights, Cedar Falls, Iowa

„Printr-o narațiune captivantă, care urmărește periplul de descoperire a unei religii vii ce pare pierdută iremediabil, cartea aceasta pune în cuvinte felul în care un Dumnezeu suveran poate să-i dezvăluie din nou misterele. Orice iubitor al teologiei și al istoriei occidentale s-ar bucura să-i privească pe credincioși cum descoperă simboluri și scrieri pierdute, punând cap la cap cele mai mari paradoxuri ale credinței în dramatismul unei narațiuni de ficțiune. Acțiunea, conspirațiile, romantismul și credința se îmbină într-o poveste care descrie modul în care crezurile prețuite ale creștinismului ar putea fi înțelese pentru prima oară de o generație care nu i-a văzut niciodată minunile.”

Dr. W. Brian Shelton, prorector al Colegiului Toccoa Falls

„Litfin scrie cu o căldură care amintește de C.S. Lewis – ambii înzestrați cu talentul de a povesti drame, bătălii și chiar tragedii, făcându-l totodată pe cititor să se simtă parte a lor. Cercetările sale fascinante și cunoașterea profundă a teologiei creștine fac *Darul* o lectură edificatoare.”

David Ulrich, student, Orange County, California

„*Darul* este o poveste magnifică despre iertare și puterea dorinței de a cunoaște adevărul cu orice preț. E imposibil să citești *Darul* și să nu dobândești o mai mare apreciere față de Scriptură și o înțelegere mai profundă a credinței creștine. Puțini autori îmi ating inima în așa măsură încât toate cărțile lor să ajungă pe lista mea de favorite, dar Bryan Litfin a reușit acest lucru cu trilogia sa.”

Michelle Sutton, autoarea cărților *It's Not About Me* și *Letting Go*

„Am terminat de citit cartea în mai puțin de douăzeci și patru de ore de la primirea ei! Acțiune care te ține cu sufletul la gură, teologie solidă, o domniță la ananghie – ce-ai putea cere mai mult de la un roman? *Darul* m-a făcut să îmi iubesc mai mult soția, să fiu mai recunoscător pentru copiii mei și să conștientizez o dată în plus îndurarea lui Dumnezeu, arătată prin darul lui Cristos. Vă doresc lectură plăcută!

Dr. James Hamilton, profesor de teologie biblică,
Southern Baptist Theological Seminary; autorul cărții
God's Glory in Salvation through Judgment

„Litfin îi atrage pe cititori într-o lume postapocaliptică evocatoare, în care adevărata credință renaște din cenușa trecutului – o credință pe care dușmanul intenționează să o distrugă. Găsim o poveste plină de suspans, împletită cu pricepere în personaje care își riscă viața pentru loialitate, onoare și adevăr.”

C.S. Lakin, autoarea cărților
Someone to Blame și *The Wolf of Tebron*

„Cel de-al doilea volum al trilogiei Chiveis pășește într-o lume futuristă, dar credibilă, în care răul capătă putere. Povestea te face să caști ochii de uimire, să verși lacrimi și să gemi surprins, pe măsură ce autorul reflectează asupra realității lumii noastre căzute și asupra harului pe care Dumnezeu ni-l oferă prin Isus. Urmărindu-i pe Teo și Ana, ce pun cap la cap adevărul narațiunii perfecte a lui Dumnezeu și Îl caută pe Dumnezeul pe care încă nu L-au cunoscut pe deplin, am redescoperit frumusețea Evangheliei și L-am văzut pe Mântuitorul într-un mod cu totul nou.”

Rachel Estes, studentă, Denville, New Jersey

BRYAN M. LITFIN

DARUL

CRONICILE REGATULUI CHIVEIS

VOLUMUL 2

Traducere de Raluca Mirăuță

 CASACĂRȚII
Oradea, 2024

Copyright © 2011 by Bryan Litfin

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Gift*.

Publicată cu acordul lui Bryan Litfin și a The Steve Laube Agency.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Darul, volumul 2

Seria Cronicile regatului Chiveis

de Bryan Litfin.

Copyright © 2024 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LITFIN, BRYAN M.

**Cronicile regatului Chiveis / Bryan M. Litfin ;
trad. de Raluca Mirăuță. - Oradea : Casa Cărții, 2024**

3 vol

ISBN 978-606-732-254-5

Vol. 2 : Darul. - 2024. - ISBN 978-606-732-256-9

I. Mirăuță, Raluca (trad.)

821.111

Traducerea: Raluca Mirăuță

Editarea: Lavinia Filipaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Cliff Nielsen, Shannon Associates și Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

*Sed quae stulta sunt mundi elegit Deus ut confundat sapientes,
et infirma mundi elegit Deus ut confundat fortia,
et ignobilia mundi et contemptibilia elegit Deus,
et quae non sunt ut ea quae sunt destrueret,
ut non gloriatur omnis caro in conspectu eius.*

1 ad Corinthios 1:27–29

CUPRINS

PROLOG	9
PARTEA ÎNTÂI: SOLIDARITATE	
CAPITOLUL I	13
CAPITOLUL 2	40
CAPITOLUL 3	65
CAPITOLUL 4	94
CAPITOLUL 5	121
PARTEA A DOUA: EXTRAVAGANȚĂ	
CAPITOLUL 6	153
CAPITOLUL 7	178
CAPITOLUL 8	203
CAPITOLUL 9	228
CAPITOLUL 10	254
PARTEA A TREIA: BIRUINȚA	
CAPITOLUL 11	279
CAPITOLUL 12	303
CAPITOLUL 13	329
CAPITOLUL 14	357
CAPITOLUL 15	384
CAPITOLUL 16	414
EPİLOG	444
ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU	447

SPRE CHIVEIS

CASTEL

MOȘIA
BORROMO

ZONA INTERZISĂ

AVANPOST DE
FRONTIERĂ

MOȘIA
LABELLA

GIUTTRA

RÂUL PADU

ȚARA CELORDINĂVAL

ULMBARTIA

ΠΥΟ ΓΕΠΟΝ

CAMPOLY

LIKURIA

ШАПАСНО

НАНПЕРАТ

ULMBARTIA

LIKURIA

ROMA

PROLOG

Omenirea din secolul al XXI-lea a distrus aproape în totalitate Pământul, într-un holocaust nuclear la scară globală. Aceasta este povestea a ceea ce a făcut Dumnezeu după aceea.

Groznicul război a fost urmat de o molimă catastrofală, declanșată în anul 2042. Împreună, amenințarea biologică și conflictul interuman au redus populația Pământului la o fracțiune minusculă din dimensiunea sa anterioară. Supraviețuitorii îi priveau pe cei care au trăit înainte de Marele Război de Nimicire ca fiind o cultură străveche, ale cărei obiceiuri se pierduseră în trecerea timpului. Revenindu-și cu trudă din haosul brutal, oamenii din secolele de după război și-au reamintit unele dintre tehnologiile de odinioară și au învățat de la capăt anumite deprinderi pierdute. Astfel, printr-o ciudată repetare a istoriei, societatea secolului al douăzeci și cincilea a devenit din nou medievală. Bărbații călătoreau călare și se luptau cu săbii; navigau pe corăbii fără motoare și construiau civilizații fără mașini. Cât privește religia? Și pe aceasta au reconstruit-o fără prea multe referințe la trecutul îndepărtat – până când un tânăr soldat și o fată frumoasă de la țară au dat peste o carte străveche.

Regatul muntos Chiveis găzduia o societate nobilă, făurită de-a lungul veacurilor, când căpitanul Teofil din Regimentul al Cincilea de Gardă și Anastasia din Edgeton s-au trezit prinși

în marea lor aventură. Răpită de străini, Anastasia renunțase la orice speranță de a se mai întoarce acasă. Toată lumea din Chiveis se temea că tânăra era pierdută pentru totdeauna – toată lumea, cu excepția unui soldat care credea în acțiune mai mult decât în frică. Teo a pornit singur să o găsească pe Ana în Ținuturile de Dincolo, smulgând-o de la străini în cel mai disperat moment. Cei doi s-au îndepărtat în galop pe un singur cal, adâncindu-se în pădurea neagră dimprejurul satului străinilor.

Deși tinerii nu voiau altceva decât să se întoarcă acasă, jocul împrejurărilor i-a condus spre un oraș dispărut și spre templul său uitat – o clădire pe care Străbunii o numiseră odinioară catedrală. În edificiul imens, de o frumusețe mistică, Teo și Ana au găsit Scrierea Sacră a singurului Dumnezeu adevărat. În graiul cărții, el se numea Dieu – sau Deu, în limba chiveisiană. Un nume pe care vor învăța să îl prețuiască nespus.

Dobândirea cărții de mult pierdute le-a deschis noi orizonturi spirituale nu doar lui Teo și Anei, ci unei întregi comunități de căutători, care tânjeau să îl cunoască pe Zeul Străbunilor. Însă cunoașterea lor era incompletă, căci numai o parte din Scrierea Sacră supraviețuise scurgerii nemiloase a timpului. Deși Primul Testament rămăsese intact, paginile celui de-al doilea se făcuseră fărâme. Noul Testament nu era de găsit nicăieri în Chiveis.

Confrunțați cu dușmani ce nu voiau ca religia lui Deu să se întoarcă printre oameni, Teo și Ana au fost puși în fața unei alegeri decisive: să îl blesteme pe Zeul lor nou-descoperit sau să fie trecuți prin ascuțișul sabiei. Ana era gata să moară pentru credința ei, însă Teo, întotdeauna protector cu ea, i-a propus o a treia cale. Avea să o ducă dincolo de culmile înzăpezite ale Chiveisului, către lumea necunoscută aflată de partea cealaltă. Deși i se frângea inima de durere la gândul că își va părăsi patria mult-iubită, Ana a consimțit să plece. Soldații îi încercuiau tot mai strâns; zarurile fuseseră aruncate; regatul Chiveis refuza să creadă. Așa se face că Teo și Ana și-au dat mâna și au pășit iarăși în Ținuturile de Dincolo.

PARTEA ÎNTÂI

SOLIDARITATE

CAPITOLUL I

Anastasia zăcea trează sub mantaua din piele de urs, ascultând sunetele străine ale unui tărâm departe de casă. Ciotul unei lumânări atârna de plafonul cortului ei de piele, răspândind suficientă lumină cât să alunge spiritele nocturne, dar nu și apăsarea din inima Anei.

Cu trei săptămâni mai devreme abandonase căminul său din regatul Chiveis. Trecând munții spre Ținuturile de Dincolo, lăsase în urmă toate persoanele pe care le cunoscuse vreodată, mai puțin una: bărbatul care dormea alături de ea, pe salteaua de campanie așternută pe podeaua cortului. Suspină de sub pătură, contemplând viitorul de exil și incertitudine care o aștepta. Nu așa arăta viitorul la care visase, totuși aceasta era voința lui Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. Ana se hotărî să poarte cu stoicism orice povară pe care el va dori să i-o pună pe umeri.

Aruncă o privire spre bărbatul brunet de alături. *Măcar nu sunt părăsită cu totul*, gândi în sinea ei. Teofil o însoțise de ceaialtă parte a munților, susținând-o cu puterea și încurajările sale atunci când se clătina pe cale. Sunetul monoton al respirației lui îi dădea siguranță, în imensitatea întinderilor necunoscute.

Coborând de pe ghețar, perechea exilată întâlnise patru cercetași din armata unei țări numite Ulmbartia. Aceștia îi primiseră să se alăture expediției lor, căci tot pe pământuri străine

se aflau și ei, departe de ținuturile natale dinspre miazăzi. Niște triburi războinice numite Rover cutreierau sălbăticiile montane, făcând adesea incursiuni de jaf în Ulmbartia, așa că regatul hotărâse să trimită o patrulă pentru a descoperi trecătorile folosite de dușmani. Când Teo, războinic înalt și puternic, apără din senin în fața lor, cercetașii ulmbartieni acceptară cu dragă inimă oferta lui de a li se alătura, în schimbul celor necesare traiului. Locotenentul Celso și subalternii său erau bucuroși să aibă de partea lor puterea brațului și a sabiei lui Teo, în misiunile periculoase de patrulare. În plus, cum Ana gătea și se îngrijea de variile nevoi ale micii tabere, soldații ajunseseră la concluzia că expediția lor luase o turnură cum nu se poate mai bună. Teo și Ana primiseră un cort doar pentru ei, în detrimentul unui căutător de urme pe nume Brad, care fusese surghiunit să doarmă sub cerul liber.

Ana se covrigi pe saltea și strânse mai bine păturile în jurul trupului. Deși era miezul verii, un vânticel răcoros de munte se strecura în cort, făcând să pâlâie flacăra lumânării. Mai erau câteva ore bune până în zori. Când să se întoarcă pe partea cealaltă, Ana simți ceva mișcându-se lângă piciorul ei.

Înghetă.

Oare să fi fost aievea sau vis?

Rămase nemișcată, încercând să se convingă că doar își imagina mișcarea din preajma gleznelor. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Își ținu respirația, ca nu cumva să deranjeze chestia ce-i invadase patul.

Nu-i nimic. Culcă-te la loc.

Când să concluzioneze că mintea fără astâmpăr îi juca feste, creatura se mișcă din nou, lunecând pe sub învelitori, lipită de gamba ei. Era netedă și gâdilitoare, într-o mod ce îți stârnea repulsia. Simți că o ia cu amețeală, căci își dădu seama că era un șarpe. Începu să tremure din toate încheieturile, în timp ce îl simțea înaintând în susul piciorului, dar se sili să stea locului, cu speranța că va trece peste ea și își va vedea de drum. Dimpotrivă: creatura căuta căldura unui trup, așa că se strecură sub cămașa de bumbac a fetei. Ana încleștă maxilarele, șocată de senzația de

alunecare pe coapsa ei dezgolită. Șarpele se opri o clipă, apoi trecu ușor pe pielea stomacului. Doar printr-un efort imens de voință reuși Ana să înăbușe țipătul care-i stătea în gât, pe când reptila i se târa în susul corpului. *Oare o fi veninos?* Nu îndrăznea să se miște – dacă era?

Timpul parcă se oprise în loc. Toate simțurile i se deșteptaseră. Auzea foșnetul fin al veșmintelor sale și simțea pe pânțele fiecare unduire a musculaturii șarpelui. Deși animalul înainta încet – cu o lentoare parcă deliberată – Ana își dădu seama că se îndrepta spre fața ei. Imediat urma să iasă pe la decolteu. Ana strânse din ochi cât de tare putea. *Deu, ajută-mă! Fă-l să plece!*

Vreme îndelungată nimic nu mai mișcă sub pățuri. În cort domnea o liniște absolută. Ana înghiți în sec.

A plecat oare? Da! Cred că a lunecat jos de pe mine, așa cum m-am rugat. Deschise ochii și privi în jos.

Vipera se odihnea în mijlocul pieptului ei, privind-o țintă. Avea ochii gălbui, sticloși și lipsiți de pleoape. Limba neagră bifurcată îi gusta pielea.

– Vin după tine! îi șopti.

Ana nu se mai putu abține și țipă asurzitor, prinzând șarpele de cap, cu gând să îl azvârle cât colo. Animalul se feri și o lovi năucitor peste gură. Fata simți colții înfigându-i-se în buză. Arsura oribilă a veninului proaspăt îi potopi fața întregă.

– Teo! Ajută-mă! Ia-l de pe mine!

Între timp ieșise dintre așternuturi și se zvârcolea pe podea, ținând strâns în mâini corpul unduitor al șarpelui, încă agățat de buza ei. Deși smuci de câteva ori, vipera nu-i dădu drumul, iar colții ascuțiți pompau și mai mult venin în suflul ei.

Niște mâini puternice îi strânseseră dintr-odată umerii – mâini ferme, dar blânde. O voce bărbătească bine cunoscută vorbi peste confuzia din mintea ei:

– Nu-i nimic! Sunt Teo. Sunt aici, lângă tine. Ești în siguranță.

– Mă voi întoarce după tine, repetă șarpele, eliberând-o din strânsoarea fălcilor. Pereții cortului păreau a se prăvăli peste Ana. Lumea se învărtea.

– Trezește-te, Ana. Ai visat urât. Totul e-n regulă.

Ce ...? Cine ...? Unde mă aflu? Acasă, în Chiveis? Simți o ușurare imensă. Cercetașii ulmbartieni nici nu existau. Nu plecase din casa părintească. Era doar un coșmar oribil.

Privirea începu să i se limpezească. Un cort din piele mucegătită. O lumânare tremurândă. O mantie de piele de urs zdrențuită. Aerul rece al nopții pe pielea ei. Se uită în ochii cenușii ai lui Teo. Pe fața lui frumoasă se citea o îngrijorare profundă. Mâinile lui încă îi strângeau ferm umerii.

— Ș ... șarpele, bolborosi Ana. A plecat?

— Nu a fost niciun șarpe. Ai visat urât.

Ana își duse degetul la buze. Senzația de arsură dispăruse. Se uită la degete. Nimic.

— Sângerez?

Teo se aplecă spre ea și i cercetă fața, la lumina lumânării.

— Nu, cătuși de pușin.

— Părea atât de real! Se făcea că un șarpe se strecurase în patul meu. Se cutremură, amintindu-și. M-a atins!

Teo se uită de jur împrejur.

— Cortul este bine închis. Iar plasa de la gurile de aerisire nu are nicio spărtură. Nu ar fi avut pe unde să intre un șarpe.

Ana simți cum o greutate enormă i se așază în coșul pieptului. Poate că șarpele fusese, într-adevăr, doar un vis, dar tot restul era real. Cortul. Cercetașii. Călătoria peste munți, în Ținuturile de Dincolo. Iubitul ei Chiveis chiar era pierdut – poate pentru totdeauna.

Un curent răscoli aerul din cort. Pe picioarele dezgolite i se făcu pielea de găină. Își strânse genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele.

— Mi-e frig, Teo.

Bărbatul o înveli cu haina din piele de urs, apoi își petrecu brațele în jurul ei, ținând-o aproape. Ana își sprijini bărbia pe genunchi și începu să plângă.

— Cel Veșnic știe gândurile pe care le are cu privire la tine, îi spuse Teo cu blândețe. Era un citat din Scrierea Sacră a lui Dumnezeu. Cuvintele acelea sfinte și mâinile puternice care îi

înconjurau umerii erau singura ei mângâiere, în oceanul clocoțitor al suferinței.

†

Soarele după-amiezii scânteia pe apă. Bard aruncă șiragul de iepuri pe o stâncă plată de lângă râu, apoi scoase un cuțit și un satâr din raniță. Nu-i luă mult timp să eviscereze și să jupoaie carcacele. Când termină treaba, deschise geanta căptușită, dolda de sticle cu mirodenii, blestemându-l pe intendentul ulmbartian care împachetase pentru expediție și câteva flacoane cu conținut necunoscut. Deși Bard nu se pricepea să citească niciuna dintre etichete, știa după gust sau miros ce conțineau majoritatea sticlelor, iar pe cele misterioase le lăsă la locul lor. Găsind sarea, vâri iepurii într-un sac de piele pentru a-i înmuia în saramură. Până la ora cinei, carnea avea să fie numai bună de gătit – chiar la țanc, căci locotenentul Celso putea fi foarte țăfnos atunci când îi era foame. Soldații urma să se întoarcă din patrulare peste câteva ore și se așteptau la o masă copioasă.

Răsucindu-și gâtul în toate părțile pentru a scăpa de un cârcel, Bard aruncă o privire spre tabăra din amonte. Era o locație bine aleasă. Locurile pentru corturi erau drepte, apa curgea aproape și o mulțime de lemne uscate zăceau prin preajmă. O grotă naturală în coasta stâncoasă a dealului oferea un spațiu confortabil pentru focul de tabără, captând căldura pentru a atenua răcoarea serii și protejând, deopotrivă, lumina focului de orice ochi indiscret care ar fi putut rătăci prin pădure. Când se afla în expediție, Bard nu-și îngăduia nicio clipă să uite că nu era acasă, în Ulmbartia – ci dincolo de trecătoarea înaltă, în adâncul unei sălbăticii ce mișuna de roveri. Pericolul putea veni de oriunde.

Expediția, cea de-a șasea incursiune a lui Bard în munții sălbatici, în rolul său de căutător de urme al armatei, nu se asemănase cu nicio alta. În parte, acest lucru se datora faptului că nu întâlneră încă niciun rover. În mod normal, soldații ar fi avut până acum câteva încăierări cu inamicii lor. Dar principala lucră deosebea această misiune era prezența celor doi străini în tabără. Cu trei săptămâni în urmă, Bard și locotenentul

Celso investigau urmele unor roveri, când locotenentul călcase pe o creangă. Pocnetul provocase o mișcare în amonte. La câțiva pași în față, un bărbat îmbrăcat în haine străine sărise în picioare. Bard râse, amintindu-și de surpriza lor la vederea chipeșului războinic stând protector alături de tânăra sa prietenă. În mod evident, nu făceau parte din tribul roverilor; erau îmbrăcați prea civilizat. Cum de-și croise drum această pereche ciudată tocmai în adâncurile sălbăticiiei? Războinicul îi făcuse cu mâna, așa că Bard și locotenentul Celso îi întorseseră salutul. Acum, trei săptămâni mai târziu, Teofil era un mercenar în slujba Ulmbartiei, iar Anastasia – un bucătar de campanie mult mai bun decât fusese vreodată Bard. Apucă sacul cu carne de iepure și se îndreptă spre corturi.

Anastasia tocmai îl hrănea pe copoiul expediției cu resturile rămase de la masa precedentă. Deși deocamdată nu avuseseră trebuință de Trusty, cu a lui iscusință în a găsi urme, câinele era un tovarăș excelent pentru cei doi paznici rămași la corturi, câtă vreme restul soldaților erau prin pădure. Femeia îi aruncă lui Trusty ultima bucată de carne cu zgârciuri, apoi ridică privirea spre Bard.

– Bună, Bard! îl salută. Încă nu prinsese prea bine accentul, însă își dădea toată silința să învețe vorbirea talyano.

– Bună, Anastasia, îi răspunse Bard, ridicând sacul. Vezi ce am adus?

– Ce în sacul este?

Bard rânji larg.

– Nu așa, o corectă. Se spune „Ce este în sac?”.

Ana se făcu roșie ca focul și clătină din cap, zâmbind timid.

– Încerc, Bard, încerc și eu.

– Știu. Și te descurci de minune. Talyano nu e o limbă ușoară.

Ai progresat mult în ultimele săptămâni.

– Teofil o deprinde mult mai repede.

Bard încuviință, țuguindu-și buzele.

– Are un talent la limbi străine, cum nu am mai întâlnit până acum. Aproape că putem discuta liber, deja.

— Și eu. Foarte curând. Uită-te! Arată apoi spre sacul de piele din mâna bărbatului. Ce este în sac?

Bard izbucni în râs.

— Bravo! Și tu înveți repede, Anastasia din Chiveis.

Auzind numele țării sale, tânăra se întristă vizibil și Bard își regretă pe dată cuvintele. Ceilalți soldați din patrulea nu știau, însă uneori el o auzea plângând, când credea că nu-i nimeni prin preajmă. Sensibil din fire, Bard își dăduse seamă cât de mult tânjea frumoasa străină după căminul ei. Îi părea rău pentru suferința fetei. Spre deosebire de cercetașii aspri care îl ignorau adesea, femeia blândă, veselă și radioasă îl accepta binevoitoare. Între cei doi se născuse, vrând-nevrând, o prietenie plăcută, căci rămâneau să păzească tabăra cât timp Teo și cei trei soldați ulmbartieni patrulau, pe timp de zi. Anastasia îl trata cu o camaraderie demnă, iar el o învăța limba talyano. Era un aranjament convenabil pentru amândoi.

Bard deschise sacul și ridică o carcasă din care picura saramură. Anei i se luminară ochii și dădu din cap încântată. Părul îi scânteia blond-auriu, sub soarele amiezii.

— Bine! Îmi plac iepării, exclamă ea.

Iepării, își zise Bard. *Ce drăguț!* Anastasia învăța limba cât de repede putea.

De data asta, nu-l mai lăsă inima să o corecteze.

†

Cu burțile pline, bărbații se întinseră comod în jurul focului, în grotă stâncoasă pe care și-o aleseseră drept „sufragerie”. Flăcările le luminau pâlparea chipurile, iar pe peretele din spate dansau năstrușnice umbre. Teo ajunsese să se bucure de tovărășia celor trei soldați ulmbartieni, mai ales a locotenentului Celso, un bărbat slab și musculos, de vârstă mijlocie, cu limba ascuțită. Comandantul era un adevărat războinic și un lider excelent. Numai al patrula ulmbartian, blondul căutător de urme pe nume Bard, rămânea încă un mister pentru Teo. Bard părea a nu se simți în largul său în compania bărbaților aspri din mica ceată.

Unul dintre soldați râgâi, stârnind râsetele zgomotoase ale tovarășilor săi. Teo se încruntă și îl împunse ușor pe făptaș cu vârful cizmei.

— Vezi că avem o domniță în tabără, îl admonestă Teo.

Ana pregătise o mâncare nemaipomenită. Adăugase în tocănița de iepure ceapă sălbatică, ciuperci și fructe de ienupăr, fierbând carnea până se desprinsese de pe oase. Făcuse și o salată din frunze de păpădie și sfeclă, udată din belșug cu ulei. Toți bărbații mărturisiseră la unison că nu mai mâncaseră așa bine în vreo expediție.

Teo o atinse ușurel pe spate pe Ana.

— Totul a fost delicios! o complimentă în talyano.

— Mulțumesc. Îi zâmbi, apoi ridică o sticlă cu un lichid auriu, vâscos.

— Asta-i ceva nou pentru mine. Îmi place.

— Nimic nu-i mai bun decât un ulei de măsline de calitate, se amestecă în vorbă Bard, de cealaltă parte a focului. E făcut de likurieni – sunt mereu cu un pas înaintea noastră.

Teo ridică privirea.

— Cine sunt likurienii?

— Un popor bogat, cu care facem negoț, îi explică locotenentul Celso. Regatul lor se întinde la câteva zile de drum față de noi, spre miazăzi. Likuria înconjoară o mare întinsă, a cărei apă nu se poate bea.

— De ce?

— Este sărată. Te-ar ucide.

— Am citit despre asta în cărți, dar nu am văzut-o niciodată.

— Știi să citești? Locotenentul Celso părea surprins. Puțini dintre locuitorii Ulmbartiei știu.

— În Chiveis, Teofil a fost ... Ana căută cuvântul potrivit ... profesor, încheie propoziția. Foarte deștept. Își ciocăni tâmpla cu degetul.

— Amândoi știu să citească, le spuse Bard bărbaților din jurul focului. Nu l-ați auzit citind noaptea din cartea sa sfântă? Se pare că civilizația lor este avansată.

— Ești preot, Teofil? Îl întrebă unul din soldați. În ținuturile noastre, de obicei doar oamenii preocupați de religie învață să citească.

— Nu sunt preot, însă sunt adept al singurului Zeu adevărat. Numele său este Deu.

— Ah, zeul preainalt al poporului chiveisian.

— Nu, clătină Ana din cap. Creatorul tuturor lucrurilor. Zeul oricărui om. Bărbații primiră cu murmure afirmația ei.

— Cum de ați intrat în posesia cărții lui sfinte?

Teo și Ana se priviră, zâmbindu-și cu înțelese. Teo știa foarte bine ce gândea fata: *Povestea asta ne-ar ține treji întreaga noapte!*

— După rânjetele voastre, s-ar zice că e o istorie pe cinste, constată Bard. Haide, Teofil, povestește-ne de-a fir a păr.

Teo scurmă focul cu un băț, întrebându-se de unde să înceapă. Oare de la prima sa întâlnire cu Ana – când un urs îl atacase, iar iscusința tinerei la tras cu arcul îi salvase viața? Să le istorisească și cum o invitase pe Ana să-l însoțească la o petrecere în pădure și descoperise repulsia pe care i-o stârnea stilul său desfrânat de viață? Ana fugise pe cărările din codru, unde fusese capturată de niște dușmani ce călcase răhotarele Chiveisului. Nu era o amintire prea plăcută pentru Teo.

Glasul Anei străpunse liniștea.

— Căpitanul Teofil este un erou fără seamăn. Dușmanii m-au răpit și m-au dus departe de Chiveis. Eram, practic, pierdută. Teofil a venit să mă salveze. Focul de tabără pocni, trimițând o ploaie de scântei. Spune toată povestea, Teo, îi șopti ea în limba chiveisiană. Toți ochii erau ațintiți asupra lui. Teo inspiră adânc și începu.

— După cum puteți vedea, Anastasia este foarte frumoasă. Străinii de dincolo de țărâmul nostru au luat-o pentru a le fi regină. M-am dus după ea de unul singur.

Se vedea pe fețele bărbaților că povestea le captase deja atenția. Încercând să se exprime cât de fluent putea în limba talyano, Teo descrie aventura nemaipomenită pe care el și Ana o trăiseră împreună. O căutase timp de patru zile, urmărindu-i pe răpitorii ei până în satul lor natal. În timp ce Ana era batjocorită într-o sală

de ospăț în noaptea „nunții” ei, Teo se deghizase în bufon. Prin acest șiretlic reușise să se amestece printre invitații la petrecere, până când prinsese ocazia să stingă focul din șemineu, aruncând sala în întuneric. În confuzia creată, o luase pe Ana pe sus, fugind apoi călare. Însă dușmanii porniseră în urmărirea lor. Vânzându-i pe fugari printr-o pădure deasă, îi ajunseseră curând din urmă. Războinicii inamici dăduseră pintoni cailor, pornind la atac. Teo se luptase cu patru bărbați deodată și îi învinsese pe toți. În timp ce le povestea toate aceste lucruri soldaților ulmbartieni, Teo se ridică și puse în scenă cumplita confruntare. Bărbații din jurul focului ascultau în tăcere, cu ochii țintă la el.

— Conducătorul lor era un om crud, pe nume Rothgar, continuă. El m-a țintuit de un copac și a scos pumnalul. Teo le demonstră cum se luptase cu Rothgar, dar nu reușise să oprească tăișul ce era cât pe ce să i se înfigă în pânțele. Trase încet brațul în spate, imitând lovitura letală.

— Și apoi? Locotenentul Celso aștepta cu gura întredeschisă și ochii mari de nerăbdare.

Teo se uită spre Ana, ce contempla focul. Toți ceilalți îi urmăriră privirea.

— Vrei să povestești tu mai departe? Ea clătină din cap.

Teo mimă gesturile unui războinic ce își încordează arcul.

— Chiar în clipa când dușmanul dădea să măucidă, Anastasia l-a străpuns cu o săgeată. Trupul lui s-a prăbușit în țărână. Și știți ce a spus fata asta? Teo făcu o pauză teatrală. Soldații așteptau amuțiți.

— A spus: „Nu ți-ai ales bine femeia pe care să o vânez, Rothgar!”

Toți ascultătorii izbucniră în urale. Unul dintre soldați o bătu prietenește pe Ana pe spate și locotenentul Celso ridică halba de bere, în cinstea ei.

Ana îi făcu semn lui Teo cu dosul mâinii.

— Treci la partea despre Scrierea Sacră.

Când zumzetul se domoli, Teo reluă povestea. Descrie modul cum el și Ana descoperiseră un oraș pierdut, clădit de străbuni cu secole în urmă.

— Am auzit și noi de străbuni, interveni locotenentul Celso. Și în Ulmbartia se întâlnesc rămășițe ale societății lor.

— Nu am văzut niciodată ceva similar cu ceea ce am descoperit acolo.

— Un templu, completă Ana. Casa lui Deu. Minunat și sfânt.

— Un bărbat din vremuri străvechi ascunsese o carte în templu. A lăsat ... cum se zice oare? A lăsat *urme* pentru noi.

— Indicii, îl corectă Bard.

— Așa, indicii. Indiciile ne-au condus la Scrierea Sacră a lui Deu. Numai prima parte din ea supraviețuise secolelor. Ultimele file fuseseră distruse. Astfel că nu cunoaștem întreaga poveste a lui Deu.

Locotenentul Celso ridică din sprâncene și întinse mâinile întrebător.

— Dar bănuiesc că aveți însemnări despre această religie în analele țării voastre ...

— Nu. Marea-preoteasă din Chiveis a trecut totul sub tăcere. Orice pomenire a lui Deu era pasibilă de pedeapsa cu moartea.

— Să înțeleg că v-ați practicat religia în secret?

— Pentru o vreme. Însă Deu este un Zeu al tuturor. În cele din urmă, a venit momentul să îi proclamăm public numele.

— Atunci cum de mai sunteți în viață? întrebă unul dintre soldați.

Teo nu răspunse. Se așeză lângă Ana, pe al cărei chip se citea deznădejdea.

Bard îl plesni pe soldat peste umăr.

— Nu pricepi? Au plecat în exil. De asta se află aici. Și-au pierdut patria.

Teo se uită la Ana, ce ședea lângă el pe un buștean. Țesătura catifelată a rochiei ei strălucea în lumina focului. Părul blond ca mierea în timpul zilei căpătase o nuanță roșiatică. Focul de tabără i se răsfrângea în ochi ca două puncte mici, gemene. Strălucirea caldă îi mângâia pomeții înalți, iar Teo se minună de frumusețea copleșitoare a femeii care își părăsise preaiubita casă, mai degrabă decât să-l renege pe Deu.

— Într-o zi, jură Ana privind spre flăcări, vom descoperi restul poveștii lui Deu. Ridică ochii spre Teo. Și atunci regatul nostru va ajunge să o creadă.

Privind-o în ochi, Teo dădu din cap încurajator. Ea întinse mâna spre a lui și degetele li se împletiră.

— Așa să fie, exclamă Teo.

†

Ana se trezi în țipete de bufniță. Luna se înălțase peste coroa-nele copacilor, iar lumina sa palidă lucea prin gurile de ventilație ale cortului.

Mintea îi fugi la povestea pe care o istorisise Teo la foc, cu câteva ceasuri mai devreme. O făcuse să pară curajoasă, o ade-vărată eroină. Dar acum, în miez de noapte, Ana nu se simțea tocmai curajoasă. Viitorul nesigur îi provoca groază.

— Teo, șopti. Ești treaz? Bărbatul respira liniștit, regulat.

Ana se ridică într-un cot și se uită la el, atentă la micile deta-lii pe care nu le sesizase până acum, precum unghiul marcat al maxilarului sau felul cum îi atârna lobul urechii. Nu purta cămașă și împinsese păturile spre picioare. Razele lunii îi lumi-nau conturul trupului, de parcă ar fi fost o sculptură frumos dăl-tuită. Ana se minună de fizicul lui puternic – umerii lați, talia zveltă, brațele vânjoase și pieptul musculos. Avea conformația de bărbat adevărat.

În adâncul tainic al inimii sale, Anei i se părea surprinzător de plăcut să doarmă alături de Teo în cort. Nu era ceva cu totul nou să-l aibă aproape noaptea, căci după episodul răpirii campase cu el în timp ce se întorceau spre Chiveis. Deși fuseseră deseori singuri în acele nopți, fără vreo ființă omenească pe multe leghe de jur împrejur, niciodată nu se petrecuse între ei ceva cu tentă sexuală. Cu toate acestea, dormitul în spațiul închis al unui cort i se părea mai intim decât dormitul sub stele. În ultima vreme, gân-durile sale nocturne hălăduiseră în neștire. Nu era sigură de ce.

Inițial, cortul fusese al lui Bard – doar al lui, căci ceilalți trei ulmbartieni preferau să nu se culce alături de căutătorul de urme ciudat de efeminat. Când sosiseră Teo și Ana, cortul trecuse în

stăpânirea lor. Ana știa că bărbații credeau că între ea și Teo exista și o legătură de ordin sexual. Ori de câte ori era timpul să se retragă pentru noapte, soldații gesticulau grosolan cu degetele spre Teo sau îi făceau cu ochiul și îi dădeau coate. La început acesta protestase, dar acum doar dădea din cap, neplăcut surprins de imaturitatea lor. Una peste alta, însă, Ana se bucura de suspiciunile lor. Faptul că era văzută ca femeia lui Teo o proteja de avansuri nedorite.

Dar dacă chiar aș fi femeia lui Teo?

Gândul o făcu să tresară. Deși nu putea să nu observe frumusețea lui aspră, masculină, își spusese mereu că Teo era doar apărătorul, tovarășul și prietenul ei, nicidecum iubitul. Se întrebase uneori dacă relația lor ar putea evolua în altă direcție, însă niciunul dintre ei nu își exprimase asemenea sentimente. Totuși, în țara nouă și stranie unde locuiau acum, Ana se simțea deschisă la o astfel de întorsătură a lucrurilor. *Dar dacă Teo nu simte la fel?* Oftă și se întinse înapoi pe saltea.

— Ești bine? o întreabă Teo.

— Oh, am crezut că dormeai.

— Abia m-am trezit. Totul e-n regulă?

— Da, doar că mă simt cam singură.

— Ți-e dor de casă?

— Îhî ... E tare greu. Mi-e dor mai ales tata și mama. Glasul i se stinse.

Teo se întoarse pe burtă. Mișcarea îl aduse mai aproape de ea.

— Cu ce te pot ajuta? se interesă cu blândețe.

Ana inspiră adânc.

— Mi-e frică, Teo. Am nevoie să îmi fii alături, prin orice ne rezervă viitorul.

— Cred că fiecare dintre noi va avea nevoie de celălalt.

— Poate. Dar mai ales eu am nevoie de tine.

Teo se sprijini în cot și se aplecă spre ea.

— De ce?

— Pentru că fără tine nu voi reuși să fac față în această țară nouă. Mă simt copleșită! Tot ce vreau e să merg înapoi acasă, dar asta nu se poate.